

Zaak C-804/21 PPU**Verzoek om een prejudiciële beslissing****Datum van indiening:**

20 december 2021

Verwijzende rechter:

Korkein oikeus (Finland)

Datum van de verwijzingsbeslissing:

20 december 2021

Verzoekende partijen:

C

CD

Verwerende partij:

Syyttäjä (openbaar ministerie)

BESCHIKKING VAN DE KORKEIN OIKEUS

[OMISSIS]

[OMISSIS]

20 december 2021

[OMISSIS]

VERZOEKENDE PARTIJEN

C en CD

VERWERENDE PARTIJ

Syyttäjä (openbaar ministerie)

BETREFT

Voortgezette hechtenis

Uitstel van de tenuitvoerlegging van een overleveringsbeslissing

VERZOEK OM TOEPASSING VAN DE SPOEDPROCEDURE

De Korkein oikeus (hoogste rechter in burgerlijke en strafzaken, Finland) verzoekt deze prejudiciële verwijzing te behandelen volgens de prejudiciële spoedprocedure van artikel 107 van het Reglement voor de procesvoering van het Hof. Deze zaak doet vragen rijzen over de uitlegging van kaderbesluit 2002/584/JBZ van de Raad betreffende het Europees aanhoudingsbevel en de

procedures van overlevering tussen de lidstaten (hierna: „kaderbesluit”), dat onder een gebied als bedoeld in titel V van het derde deel van het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie (hierna: „VWEU”) valt. Verzoekers zijn van hun vrijheid beroofd en de voortzetting van hun hechtenis hangt af van de beslechting van het hoofdgeding.

BESLISSING VAN DE KORKEIN OIKEUS

1. Voorwerp van de zaak

- 1 Deze zaak heeft betrekking op de laatste fase van een procedure in verband met het Europees aanhoudingsbevel, gedurende welke de voor de tenuitvoerlegging van een straf uitgevaardigde definitieve overleveringsbeslissingen niet ten uitvoer konden worden gelegd volgens het gebruikelijke strakke tijdschema. De overlevering heeft deels om redenen in verband met de COVID-19-pandemie vertraging opgelopen, maar ook en vooral vanwege juridische belemmeringen ingevolge beroepen en asielverzoeken die zijn ingediend door de personen van wie de overlevering is gelast. De vraag is of dergelijke redenen kunnen worden beschouwd als overmacht in de zin van artikel 23, lid 3, van het kaderbesluit (force majeure), op grond waarvan de termijn voor overlevering kan worden verlengd, hetgeen zou betekenen dat de personen van wie de overlevering is gelast, niet in vrijheid hoeven te worden gesteld op grond van lid 5 van dit artikel. Voorts rijst de vraag welke procedure moet worden gevolgd in het kader van de verlenging van de termijn voor overlevering van een persoon en de daarmee verband houdende rechtsmiddelen.

Feiten van het hoofdgeding

- 2 De bevoegde Roemeense rechterlijke autoriteit heeft op respectievelijk 19 mei 2015 en 27 mei 2015 tegen de Roemeense onderdanen C en CD een Europees aanhoudingsbevel uitgevaardigd met het oog op hun overlevering aan Roemenië ter fine van tenuitvoerlegging van gevangenisstraffen van vijf jaar en bijkomende straffen van drie jaar. Deze straffen zijn opgelegd wegens handel in gevaarlijke en zeer gevaarlijke verdovende middelen en deelname aan een criminele organisatie.
- 3 Vóór de onderhavige procedure heeft de Zweedse Högsta domstol bij beslissing van 8 april 2020 (NJA 2020, blz. 430) de overlevering van C aan Roemenië gelast. De rechter in tweede aanleg Svea, in Zweden, heeft bij beslissing van 30 juli 2020 de overlevering van CD aan Roemenië bevolen. Zij hebben allebei Zweden echter verlaten en hebben zich naar Finland begeven vóór die beslissingen ten uitvoer waren gelegd.
- 4 Op 15 december 2020 zijn C en CD op grond van het Europees aanhoudingsbevel in Finland aangehouden en in hechtenis genomen. Bij beslissingen van 16 april 2021 (KKO 2021:24 en nr. 582) heeft de Korkein oikeus de overlevering van C en CD aan Roemenië gelast. Op verzoek van de Roemeense autoriteiten heeft de keskusrikospoliisi (Fins nationaal opsporingsbureau) 7 mei 2021 als eerste datum

voor overlevering vastgesteld, omdat vanwege de COVID-19-pandemie vóór deze datum geen passende vlucht beschikbaar was.

- 5 Op 3 mei 2021 hebben C en CD cassatieberoep ingesteld bij de Korkein oikeus. De Korkein oikeus heeft op 4 mei 2021 in eerste instantie een tijdelijk verbod van tenuitvoerlegging van de overleveringsbeslissingen opgelegd en heeft vervolgens op 31 mei 2021 de cassatieberoepen verworpen, waardoor de beslissing waarbij de tenuitvoerlegging werd verboden, kwam te vervallen. De tweede datum die voor de overlevering was overeengekomen, te weten 11 juni 2021, is ook uitgesteld omdat er geen rechtstreekse vluchten naar Roemenië waren en het niet mogelijk was om binnen het vastgestelde tijdschema een vlucht via een andere lidstaat te organiseren. C en CD hebben bij de käräjäoikeus (rechter in eerste aanleg, Finland) en de Korkein oikeus verschillende andere verzoeken tot schorsing van de tenuitvoerlegging van de overleveringsbeslissingen ingediend. Al deze verzoeken zijn afgewezen of niet-ontvankelijk verklaard.
- 6 Uiteindelijk had CD op 17 juni 2021 en C op 22 juni 2021 aan Roemenië moeten worden overgeleverd, maar geen van beide is overgeleverd, omdat zij asiel hadden aangevraagd in Finland. Op 12 november 2021 heeft de Maahanmuuttovirasto (Finse immigratiedienst) de asiolverzoeken afgewezen, maar C en CD hebben tegen dit besluit beroep ingesteld bij de hallinto-oikeus (bestuursrechter, Finland).

Vonnissen van de Helsingin käräjäoikeus (rechter in eerste aanleg Helsinki, Finland) van 8 en 29 oktober 2021

- 7 C en CD verzochten de Helsingin käräjäoikeus ten eerste om hen vrij te laten, op grond dat de termijn voor hun overlevering was verstreken, en ten tweede om hun overlevering aan Roemenië uit te stellen wegens hun asielaanvragen. Bij vonnissen van 8 en 29 oktober 2021 heeft de käräjäoikeus de verzoeken niet-ontvankelijk verklaard. De onderhavige zaak heeft betrekking op de cassatieberoepen die C en CD hebben ingesteld tegen deze vonnissen van de käräjäoikeus.

Procedure bij de Korkein oikeus

- 8 In hun cassatieberoepen hebben C en CD hun vorderingen herhaald. De syyttäjä (openbaar aanklager) kwam in zijn verweerschrift tot de slotsom dat de hechtenis van verzoekers moest worden voortgezet en dat de tenuitvoerlegging van hun overlevering aan Roemenië niet hoefde te worden uitgesteld.
- 9 De Korkein oikeus heeft in zijn principiële beslissing van 8 december 2021 (KKO 2021:86) geoordeeld dat personen die het voorwerp zijn van een overleveringsbeslissing, hun vraag inzake de voortzetting van hun hechtenis ter beoordeling kunnen voorleggen aan een rechter. Om vertraging te voorkomen, heeft de Korkein oikeus beslist om de zaak naar zich toe te trekken.

2. Toepasselijke bepalingen

2.1. Overlevering

Unierecht

- 10 De in deze zaak relevante bepalingen zijn overweging 9, artikel 6, lid 2, artikel 12, artikel 15, lid 1, en artikel 23 van kaderbesluit 2002/584/JBZ.

Nationaal recht

- 11 De ter uitvoering van het kaderbesluit vastgestelde nationale bepalingen zijn vervat in de rikoksen johdosta tapahtuvasta luovuttamisesta Suomen ja muiden Euroopan unionin jäsenvaltioiden välillä annettu laki (Finse wet nr. 1286 van 30 december 2003 inzake de overlevering, wegens een strafbaar feit, tussen Finland en de overige lidstaten van de Europese Unie; hierna: „wet inzake de overlevering tussen EU-lidstaten”).
- 12 De Finse uitvoerende rechterlijke autoriteiten die bevoegd zijn om te beslissen over de overlevering en de voortzetting van de hechtenis zijn de Helsingin käräjäoikeus en de Korkein oikeus in hoger beroep (§§ 11, 19 en 37 van de wet inzake de overlevering tussen EU-lidstaten). Krachtens § 44 van de wet inzake de overlevering tussen EU-lidstaten is de keskusrikospoliisi evenwel bevoegd voor de tenuitvoerlegging van een overleveringsbeslissing.
- 13 Volgens § 46, eerste alinea, van de wet inzake de overlevering tussen EU-lidstaten wordt de persoon op wie een dergelijke beslissing van toepassing is, zo spoedig mogelijk aan de bevoegde autoriteiten van de verzoekende lidstaat overgeleverd, op een datum die de betrokken autoriteiten in onderlinge overeenstemming vaststellen. De betrokkene wordt echter niet later overgeleverd dan tien dagen nadat de beslissing tot overlevering in kracht van gewijsde is gegaan.
- 14 In § 46, tweede alinea, van de wet inzake de overlevering tussen EU-lidstaten wordt bepaald dat indien de betrokkene door omstandigheden buiten de macht van Finland of de verzoekende lidstaat niet binnen de in de eerste alinea gestelde termijn kan worden overgeleverd, de bevoegde autoriteiten in onderlinge overeenstemming een nieuwe datum voor de overlevering moeten vaststellen. De overlevering moet binnen tien dagen na de aldus vastgestelde nieuwe datum plaatsvinden.
- 15 Volgens § 47 van de wet inzake de overlevering tussen EU-lidstaten kan een rechter de tenuitvoerlegging van de overleveringsbeslissing uitstellen wanneer er sprake is van omstandigheden waardoor de overlevering om humanitaire redenen buitensporig zou zijn. De beslissing tot overlevering moet ten uitvoer worden gelegd zodra die omstandigheden niet langer bestaan. De bevoegde autoriteiten moeten in dat geval een nieuwe datum voor overlevering overeenkomen. De overlevering moet binnen tien dagen te rekenen vanaf de aldus vastgestelde nieuwe datum plaatsvinden.

- 16 Krachtens § 48 van de wet inzake de overlevering tussen EU-lidstaten moet de persoon die zich bij het verstrijken van de in §§ 46 en 47 bedoelde termijnen nog steeds in hechtenis bevindt, in vrijheid worden gesteld.

2.2. *Asielverzoek*

Unierecht

- 17 De in casu relevante bepaling is het enige artikel van Protocol nr. 24 inzake asiel voor onderdanen van lidstaten van de Europese Unie, dat is gehecht aan het VWEU.

Nationaal recht

- 18 De nationale wettelijke bepalingen inzake asiel zijn opgenomen in de ulkomaalaislaki (Finse vreemdelingenwet nr. 301/2004 van 30 april 2004), die overeenkomt met de bepalingen van het Verdrag van Genève betreffende de status van vluchtelingen. De bepalingen van de ulkomaalaislaki gelden voor alle op het grondgebied verblijvende vreemdelingen en dus ook voor burgers van de Unie.
- 19 Volgens § 40, derde alinea, van de ulkomaalaislaki heeft een vreemdeling het recht om legaal in een land te verblijven gedurende het onderzoek van zijn aanvraag en totdat een uitvoerbaar besluit om hem uit te zetten is vastgesteld. Blijkens de ontstaansgeschiedenis geldt dit recht ook voor asielzoekers.
- 20 Volgens § 101, derde alinea, van de ulkomaalaislaki kan een aanvraag als kennelijk ongegrond worden beschouwd wanneer de aanvrager is aangekomen uit een veilig land van herkomst waarnaar hij kan worden teruggestuurd. Volgens § 104, eerste alinea, van de ulkomaalaislaki kan over een verzoek tot internationale bescherming worden beslist volgens de versnelde procedure wanneer de aanvraag op grond van § 101 als kennelijk ongegrond wordt beschouwd.

3. **Noodzaak van het verzoek om een prejudiciële beslissing**

- 21 De Korkein oikeus moet zich uitspreken over de vorderingen die verzoekers, die zich nog in hechtenis bevinden en van wie de overlevering is gelast bij definitieve overleveringsbeslissingen, hebben ingediend teneinde in vrijheid te worden gesteld en uitstel van de tenuitvoerlegging van de overleveringsbeslissingen te verkrijgen. Aangezien het onderzoek van hun asielaanvragen nog niet was voltooid, zijn zij niet overgeleverd aan Roemenië. De verwijzende rechter moet zich uitspreken over vragen betreffende de uitlegging van het kaderbesluit, waarover het Hof in zijn rechtspraak nog geen standpunt lijkt te hebben ingenomen.

3.1. Eerste vraag

- 22 In de eerste plaats dient de procedure te worden beoordeeld die leidt tot de vaststelling dat sprake is van overmacht in de zin van artikel 23, lid 3, van het kaderbesluit en tot verlenging van de termijn voor overlevering.
- 23 Volgens het arrest in de zaak *Vilkas* leidt het verstrijken van de termijnen van artikel 23, leden 1 tot en met 4, van het kaderbesluit niet tot beëindiging van de overleveringsprocedure, maar impliceert het uitsluitend dat de gezochte persoon op grond van artikel 23, lid 5, van het kaderbesluit in vrijheid moet worden gesteld (arrest van 25 januari 2017, *Vilkas*, C-640/15, EU:C:2017:39, punt 70). Volgens artikel 23, lid 3, van het kaderbesluit artikel hangt het verstrijken van de termijn ervan af of de overlevering wegens overmacht onmogelijk was. Het arrest in de zaak *Vilkas* gaat niet in op vraag welke autoriteit bevoegd is om na te gaan of sprake is van overmacht in de zin van het kaderbesluit en in welke procedurele vereisten het kaderbesluit in voorkomend geval voorziet voor het onderzoek naar de redenen voor de overschrijding van de termijn en de vrijlating van personen van wie de overlevering is gelast.
- 24 Volgens de nationale bepalingen moet de keskusrikospoliisi de taken in verband met de tenuitvoerlegging van de overlevering verrichten van zodra de rechterlijke beslissing tot overlevering definitief is geworden. De rechter geeft in zijn beslissing geen bevelen betreffende de datum voor overlevering, maar de overlevering wordt ten uitvoer gelegd met inachtneming van de termijnen die overeenkomstig het kaderbesluit zijn vastgesteld in de wet inzake de overlevering tussen EU-lidstaten. De keskusrikospoliisi zorgt voor de praktische tenuitvoerlegging van de overleveringsbeslissing, onderhoudt contact met de bevoegde autoriteiten van de lidstaat die het aanhoudingsbevel heeft uitgevaardigd en komt een nieuwe datum voor overlevering overeen wanneer deze niet binnen de termijn van tien dagen heeft plaatsgevonden, zoals in casu het geval is. Volgens een beslissing van de Korkein oikeus (KKO 2021:86) heeft de over te leveren persoon echter te allen tijde het recht om door een rechter te laten toetsen of de voortzetting van zijn hechtenis nog steeds gerechtvaardigd is, dan wel of hij wegens de buitensporige aard van de vrijheidsbeneming in vrijheid moet worden gesteld. In dat geval moet de rechter onder andere nagaan of de niet-overlevering toe te schrijven is aan overmacht in de zin van artikel 23, lid 3, op grond waarvan onverminderd artikel 23, lid 5, de termijn voor overlevering kan worden verlengd en de over te leveren persoon in hechtenis kan worden gehouden. De keskusrikospoliisi of enige andere autoriteit legt de vraag betreffende de voortzetting van de hechtenis echter niet systematisch ter beoordeling aan een rechter voor.
- 25 De Korkein oikeus betwijfelt of een dergelijke nationale procedure voldoet aan de vereisten van artikel 23, lid 3, van het kaderbesluit. De formulering van deze bepaling lijkt – in tegenstelling tot lid 1 van hetzelfde artikel, dat verwijst naar de „betrokken autoriteiten” – te eisen dat juist de in artikel 6, lid 2, van het kaderbesluit bedoelde uitvoerende rechterlijke autoriteit actie onderneemt. Dat

optreden zou onder andere erin bestaan dat de uitvoerende rechterlijke autoriteit overlegt met de uitvaardigende rechterlijke autoriteit, een nieuwe datum voor overlevering overeenkomt en vooral onderzoekt of de voorwaarden voor voortzetting van de hechtenis nog steeds zijn vervuld. Uit de rechtspraak van het Hof blijkt duidelijk dat de keskusrikospoliisi niet kan worden aangemerkt als een uitvoerende rechterlijke autoriteit in de zin van artikel 6, lid 2, van het kaderbesluit (arrest van 24 november 2020, Openbaar Ministerie, C-510/19, EU:C:2020:953, punten 41 en 42). De rol van een politiedienst blijft beperkt tot het verlenen van praktische en administratieve bijstand aan de bevoegde rechterlijke autoriteiten (arrest van 10 november 2016, Poltorak, C-452/16 PPU, EU:C:2016:858, punt 42). Noch de kwalificatie van een geval als overmacht, noch de vaststelling van beslissingen betreffende de voortzetting van de hechtenis kan als een dergelijke taak worden aangemerkt.

- 26 Overmacht in de zin van artikel 23, lid 3, van het kaderbesluit heeft een abnormaal en onvoorzienbaar karakter (arrest in de zaak *Vilkas*, punt 53 en aldaar aangehaalde rechtspraak). De COVID-19-pandemie heeft aangetoond dat belemmeringen als gevolg van reisbeperkingen en een vermindering van het vervoer lang kunnen duren, dat situaties snel kunnen veranderen en dat het moeilijk is om een betrouwbare voorspelling te doen over de datum waarop deze belemmeringen niet langer zullen bestaan. De doeltreffendheid van het systeem van het Europees aanhoudingsbevel veronderstelt dat de definitieve overleveringsbeslissingen snel en eenvoudig ten uitvoer worden gelegd, voor zover met name de op artikel 6 van het Handvest van de grondrechten gebaseerde rechten worden gewaarborgd voor gedetineerde personen, wat ook een voorwaarde is voor de toepassing van artikel 23, leden 3 en 5, van het kaderbesluit.
- 27 Het overleg tussen de autoriteiten van de lidstaten over het uitstel van de tenuitvoerlegging van een overleveringsbeslissing is hoofdzakelijk van praktische aard, aangezien het tot doel heeft een geschikt moment voor de overlevering vast te stellen en de logistieke aspecten, zoals transportmiddelen en reistrajecten, te regelen. Dergelijke taken passen dan ook eerder bij bestuurlijke autoriteiten dan bij rechterlijke instanties die als rechterlijke autoriteiten optreden. Daarom rijst de vraag of artikel 23, lid 3, van het kaderbesluit zich verzet tegen een procedure waarin de met de praktische tenuitvoerlegging van de overleveringsbeslissing belaste autoriteit in de eerste fase bevoegd is voor de beoordeling van de vraag of sprake is van belemmeringen voor de overlevering en van de mogelijkheden om de overlevering ten uitvoer te leggen, alsook voor de vaststelling van een nieuwe datum voor overlevering, waarbij het rechtsmiddel van de persoon van wie de overlevering is gelast en de openbaar aanklager erin bestaat dat zij beschikken over het recht om de zaak door een rechter te laten beoordelen en hem te verzoeken de hechtenis op te heffen (arrest van 11 november 2021, *Gavanozov II*, C-852/19, EU:C:2021:902, punt 33). De aldus aangezochte rechter zal zich vervolgens uitspreken over de vraag of de vertraging bij de tenuitvoerlegging te wijten is aan overmacht en, naargelang van het antwoord op deze vraag, ook aan andere factoren die invloed hebben op de redelijkheid, alsmede over de vraag of

de duur van de hechtenis buitensporig is. Gelet op de rechtspraak van het Hof (arrest Openbaar Ministerie, punt 53, en arrest van 27 mei 2019, OG en PI, C-508/18 en C-82/19 PPU, EU:C:2019:456, punten 70 en 75) is het onduidelijk of een dergelijk rechtsmiddel volledig voldoet aan de vereisten voor effectieve rechterlijke bescherming en of de tenuitvoerlegging van de overleveringsbeslissing aan toereikend rechterlijk toezicht is onderworpen.

- 28 Indien artikel 23 van het kaderbesluit aldus moet worden uitgelegd dat de hierboven beschreven procedure van rechterlijk toezicht als rechtsmiddel niet strookt met het kaderbesluit en de doelstellingen daarvan, en de rechten van de persoon van wie de overlevering is gelast onvoldoende waarborgt, rijst vervolgens de vraag welke gevolgen daaruit moeten worden getrokken. Verduidelijkt moet worden of het niet-handelen van een rechterlijke autoriteit noodzakelijkerwijs impliceert dat de gezochte persoon op grond van artikel 23, lid 5, van het kaderbesluit in vrijheid moet worden gesteld – ook al was de duur van de hechtenis volgens de omstandigheden van het concrete geval niet buitensporig (arrest van 16 juli 2015, Lanigan, C-237/15 PPU, EU:C:2015:474, punten 58 en 59).
- 29 Artikel 23, lid 3, van het kaderbesluit werpt ook de vraag op wanneer de autoriteiten met elkaar in contact moeten treden en een nieuwe datum voor overlevering moeten overeenkomen. Uit de bewoordingen kan niet worden opgemaakt of onmiddellijk moet worden opgetreden wanneer de overlevering door omstandigheden buiten de macht van enige lidstaat niet tijdig ten uitvoer kan worden gelegd, wanneer de eerder gestelde termijn is verstreken of, zoals in het geval van artikel 23, lid 4, pas wanneer de belemmering voor overlevering niet langer bestaat. Voorts kan overmacht ook van dien aard zijn dat onmogelijk op betrouwbare wijze kan worden voorspeld wanneer er geen sprake meer zal zijn van overmacht. In een dergelijk geval is het in de praktijk onmogelijk om direct na het ontstaan van de belemmering een nieuwe datum voor overlevering overeen te komen.

3.2 Tweede vraag

- 30 Met de tweede vraag wenst de verwijzende rechter te vernemen of op de nationale wetgeving van een lidstaat gebaseerde juridische belemmeringen, die in de praktijk tot gevolg hebben dat de overlevering niet ten uitvoer kan worden gelegd, als overmacht in de zin van artikel 23, lid 3, van het kaderbesluit kunnen worden beschouwd.
- 31 Het Hof heeft in het arrest in de zaak Vilkas uitlegging gegeven aan het begrip overmacht in een geval waarin de over te leveren persoon zich herhaaldelijk fysiek had verzet tegen zijn overlevering. In de onderhavige zaak hebben de autoriteiten die daadwerkelijk zijn belast met de tenuitvoerlegging van de overleveringsbeslissingen, gehandeld in overeenstemming met de bevelen van de nationale rechter en de regels die de positie van verzoekers gedurende de behandeling van hun aanvragen moeten vrijwaren. Indien het begrip overmacht

strikt zou worden uitgelegd en doorslaggevend belang zou worden toegekend aan het feit dat het gaat om externe omstandigheden buiten de macht van de lidstaten, zouden dergelijke belemmeringen mogelijkterwijs niet onder dit begrip vallen.

- 32 In casu heeft de COVID-19-pandemie de praktische uitvoering van de overlevering en de naleving van de tijdschema's bemoeilijkt, maar het zijn in de eerste plaats het door de nationale rechter opgelegde verbod van tenuitvoerlegging en vervolgens de asielverzoeken van de personen van wie de overlevering is gelast, die de belangrijkste belemmeringen voor de overlevering vormen. Krachtens het nationale recht heeft een asielzoeker het recht om in het land te verblijven gedurende de behandeling van zijn aanvraag of totdat een besluit is genomen over zijn verwijdering van het grondgebied.
- 33 De antwoorden op deze uitleggingsvragen zijn noodzakelijk voor de beslechting van het bij de Korkein oikeus aanhangige hoofdgeding.

4. Prejudiciële vragen

Na de partijen in de gelegenheid te hebben gesteld hun standpunt met betrekking tot de inhoud van het verzoek om een prejudiciële beslissing kenbaar te maken, heeft de Korkein oikeus de behandeling van de zaak geschorst en het Hof van Justitie van de Europese Unie verzocht om een beslissing over de volgende vragen:

1. Vereist artikel 23, lid 3, van kaderbesluit 2002/584/JBZ, gelezen in samenhang met lid 5 van dit artikel, dat wanneer een gedetineerde persoon niet binnen de termijnen is overgeleverd, de in artikel 6, lid 2, van het kaderbesluit bedoelde uitvoerende rechterlijke autoriteit een beslissing neemt over een nieuwe datum voor overlevering en nagaat of er sprake is van overmacht en of de voorwaarden voor de detentie in acht worden genomen, of is ook een procedure waarin de rechter deze elementen slechts op verzoek van de partijen beoordeelt, verenigbaar met het kaderbesluit? Indien ervan wordt uitgegaan dat de verlenging van de termijn een handeling van de rechterlijke autoriteit vereist, impliceert het uitblijven van een dergelijke handeling dan noodzakelijkerwijs dat de in het kaderbesluit vervatte termijnen zijn verstreken, in welk geval de gedetineerde persoon op grond van artikel 23, lid 5, van kaderbesluit 2002/584/JBZ in vrijheid moet worden gesteld [?]

2. Moet artikel 23, lid 3, van kaderbesluit 2002/584/JBZ aldus worden uitgelegd dat het begrip overmacht ook ziet op juridische belemmeringen voor de overlevering die uit de nationale wetgeving van de uitvoerende lidstaat voortvloeien, zoals een voor de duur van de gerechtelijke procedure opgelegd verbod van tenuitvoerlegging of het recht van de asielzoeker om in de uitvoerende staat te verblijven totdat op zijn asielaanvraag is beslist?

Zodra het Hof een prejudiciële beslissing heeft gegeven, zal de Korkein oikeus de zaak afdoen.

[OMISSIS]

WERKDOCUMENT